

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3107/2568

นาย ก. โจทก์ นาง ว. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 237

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์มิใช่เจ้าหนี้ของจำเลยที่ 1 ในขณะที่จำเลยที่ 1 จดทะเบียนยกที่ดินให้จำเลยที่ 3 แต่เมื่อโจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องมาแล้วย่อมมีฐานะเป็นเจ้าหนี้เช่นกัน จึงต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิเช่นเดียวกับเจ้าหนี้เดิมที่โอนสิทธิเรียกร้อง เจ้าหนี้ที่อาจใช้สิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมตาม ป.พ.พ. มาตรา 237 จึงไม่จำกัดเฉพาะเจ้าหนี้ในขณะที่ลูกหนี้ทำนิติกรรมฉ้อฉลเท่านั้น แต่หมายรวมถึงเจ้าหนี้ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องด้วย โจทก์ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจึงมีสิทธิเช่นเดียวกับผู้โอนสิทธิเรียกร้องในการฟ้องขอเพิกถอนนิติกรรมที่ฉ้อฉลตาม ป.พ.พ. มาตรา 237

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ร่วมกันจดทะเบียนเพิกถอนการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 7 ถึงที่ 9 ร่วมกันจดทะเบียนเพิกถอนการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ให้จำเลยที่ 1 และที่ 6 ร่วมกันจดทะเบียนเพิกถอนการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ หากจำเลยทั้งเก้าไม่ดำเนินการขอถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา จำเลยทั้งเก้าให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คืบค่าขึ้นศาลส่วนที่เกิน 200 บาท แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 โอนให้แก่จำเลยที่ 3 และที่ 4 และจำเลยที่ 3 และที่ 4 โอนขายให้แก่จำเลยที่ 5 หรือไม่ ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้ว่า วันที่ 29 กันยายน 2558 โจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยที่ 1 และที่ 2 จากนางสาวกัญญาณาด วันที่ 4 เมษายน 2560 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้และสัญญาค้ำประกัน ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2560 ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินกู้ 15,125,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ และให้จำเลยที่ 2 ผู้ค้ำประกันร่วมรับผิดชอบ เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ผบ 381/2560 คดีหมายเลขแดงที่ ผบ 1875/2560 ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระ ให้จำเลยที่ 2 ชำระแทน วันที่ 24 กรกฎาคม 2560 จำเลยที่ 1 และที่ 2 โอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ให้แก่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ซึ่งเป็นบุตร วันที่ 2 พฤษภาคม 2561 จำเลยที่ 3 และที่ 4 โอนขายที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ให้แก่จำเลยที่ 5 วันที่ 17 กรกฎาคม 2561 จำเลยที่ 5 จดทะเบียนจำนองที่ดินแก่ธนาคาร ก. และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่า การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 จดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ให้แก่จำเลยที่ 3 และที่ 4 โดยไม่มีค่าตอบแทนจึงเป็นการให้โดยเสน่หาและเป็นการโอนที่ดินหลังจากโจทก์ฟ้องคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ผบ 381/2560 เพียง 3 เดือนเศษ จึงเป็นการโอนที่ดินให้แก่จำเลยที่ 3 และที่ 4 โดยรู้ว่าจะเป็นทางให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 วรรคแรก จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 มิได้แก้ฎีกาเป็นอื่น จึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 5 รับโอนที่ดิน

โฉนดเลขที่ 35666 จากจำเลยที่ 3 และที่ 4 โดยไม่สุจริต คดีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า จำเลยที่ 5 เป็นบุคคลภายนอกผู้ได้สิทธิมาโดยสุจริตก่อนเริ่มฟ้องคดีขอเพิกถอน ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 238 วรรคแรก หรือไม่ ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในส่วนนี้ฟังได้ว่า การโอนที่ดินระหว่างจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 เป็นการกระทำที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 เป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 251/2562 คดีหมายเลขแดงที่ อ 474/2563 ของ ศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา ข้อหาความผิดโกงเจ้าหนี้ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ให้การรับสารภาพตามฟ้องว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 จดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ให้แก่จำเลยที่ 3 และที่ 4 แล้ว จำเลยที่ 3 และที่ 4 จดทะเบียนขายให้แก่จำเลยที่ 5 และจำเลยที่ 5 จดทะเบียนจำนองไว้แก่ ธนาคาร ก. อันเป็นการกระทำเพื่อมิให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้รับชำระหนี้ ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนซึ่งได้ใช้สิทธิเรียกร้องทางศาล อันเป็นการโอนทรัพย์สินให้แก่บุคคลอื่นทำให้ โจทก์ได้รับความเสียหาย คดีถึงที่สุดแล้ว และยังได้ความว่า เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2560 จำเลยที่ 5 ซึ่งเป็นน้องสาวจำเลยที่ 1 เป็นพยานเบิกความในคดีหมายเลขดำที่ ผบ 381/2560 ที่โจทก์ฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระหนี้เงินกู้และค่าประกัน จำเลยที่ 5 มิได้นำสืบโต้แย้งเป็นอื่น แสดงว่าจำเลยที่ 5 ทราบเรื่องที่โจทก์ได้ฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามสัญญากู้และสัญญาค้ำประกัน แล้วตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2560 ที่จำเลยที่ 5 ไปเป็นพยาน หลังจากนั้นวันที่ 2 พฤษภาคม 2561 จำเลยที่ 5 จึงรับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 จากจำเลยที่ 3 และที่ 4 แม้จำเลยที่ 5 อ้างว่า จำเลยที่ 5 ซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 จากจำเลยที่ 3 และที่ 4 ที่ขายให้แก่จำเลยที่ 5 เพื่อชำระหนี้ที่จำเลยที่ 3 กู้เงินจากจำเลยที่ 5 แต่ก็เป็นกรรับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ทั้งที่จำเลยที่ 5 ก็รู้ว่าโจทก์ได้ ฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ชำระหนี้เงินกู้และสัญญาค้ำประกันแล้ว เมื่อพิจารณาประกอบกับ พฤติการณ์ของจำเลยที่ 5 ที่ให้การรับสารภาพในคดีอาญาที่ตนเองถูกฟ้องในข้อหาโกงเจ้าหนี้ว่า จำเลยที่ 5 รับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 จากจำเลยที่ 3 และที่ 4 เพื่อมิให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ซึ่งเป็นพฤติการณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงเจตนา ของจำเลยที่ 5 ว่า จำเลยที่ 5 มีเจตนารับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 เพื่อให้ที่ดินดังกล่าวหลุดพ้น จากการบังคับคดีในคดีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 อันเป็นเหตุให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้จำเลยที่ 1 และที่ 2 เสียเปรียบ พยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังดีกว่าพยาน จำเลยที่ 5 ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า จำเลยที่ 5 มิใช่บุคคลภายนอกผู้ได้สิทธิมาโดยสุจริตก่อนฟ้องคดี ขอเพิกถอน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 238 วรรคแรก ดังนั้น การเพิกถอนนิติ กรรมการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 จึงใช้บังคับแก่จำเลยที่ 5 ได้ โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ให้เพิกถอนการจดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่เพิกถอน การจดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ใน ข้อนี้ฟังขึ้น แต่อย่างไรก็ดี การเพิกถอนนิติกรรมการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ไม่มีผลกระทบต่อ สิทธิของธนาคาร ก. ผู้รับจำนอง เพราะธนาคาร ก. เป็นบุคคลภายนอกที่ได้สิทธิมาโดยสุจริตก่อน เริ่มฟ้องคดีขอเพิกถอน การเพิกถอนการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ให้กลับไปเป็นของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงยังคงต้องติดภาระจำนองไปด้วย ส่วนการที่จำเลยที่ 5 กระทำการดังกล่าวโดยไม่สุจริต ก่อให้เกิดภาระผูกพันแก่ที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ทำให้เจ้าหนี้ผู้ถูกการฉ้อฉลไม่อาจบังคับชำระหนี้ แก่ที่ดินดังกล่าวโดยปลอดจำนองได้นั้น เป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ที่อาจบังคับชำระหนี้จาก ที่ดินแปลงดังกล่าวได้ไม่ครบถ้วน แต่เมื่อโจทก์มิได้ใช้สิทธิเรียกร้องจากจำเลยที่ 5 ในส่วนนี้จึงไม่ อาจบังคับให้ได้ ที่โจทก์ฎีกาขอให้เพิกถอนการโอนรถยนต์ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 6 ซึ่ง

ปรากฏหลักฐานการจดทะเบียน บันทึกเจ้าหน้าที่ว่า วันที่ 27 พฤศจิกายน 2558 จำเลยที่ 1 โอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ให้แก่จำเลยที่ 6 อันเป็นการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์หลังจากโจทก์รับโอน สิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยที่ 1 จากนางสาวกัญญานาถเมื่อวันที่ 29 กันยายน 2558 จึงมีปัญหาคือ ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 6 รับโอนรถยนต์จากจำเลยที่ 1 โดยรู้เท่าถึงข้อความจริง อันเป็นทางให้เจ้าหน้าที่ต้องเสียเปรียบหรือไม่ เมื่อโจทก์เป็นฝ่ายกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุเพื่อ ขอให้เพิกถอนการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ จำเลยที่ 6 ให้การปฏิเสธว่าจำเลยที่ 6 ซื้อรถยนต์ โดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน โจทก์จึงมีภาระในการพิสูจน์ พยานโจทก์มีตัวโจทก์เป็นพยานเพียง ปากเดียวเบิกความว่า จำเลยที่ 1 จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ให้แก่จำเลยที่ 6 เพื่อให้โจทก์ไม่สามารถบังคับคดีได้ส่วนจำเลยที่ 6 เบิกความว่า จำเลยที่ 6 ซื้อรถยนต์จากจำเลยที่ 1 เมื่อปี 2557 ในราคา 200,000 บาท โดยถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของตนเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2557 แต่ จดทะเบียนหลังจากทำสัญญาซื้อขาย จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่เคยบอกจำเลยที่ 6 ว่าเป็นหนี้ผู้ใด เห็นว่า จำเลยที่ 6 มิใช่บุคคลที่ถูกฟ้องขอให้โจทก์ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 251/2562 คดี หมายเลขแดงที่ อ 474/2563 ของศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา พยานโจทก์ไม่ได้มีน้ำหนักให้รับฟัง ดีกว่าพยานจำเลยที่ 6 ทั้งที่โจทก์มีภาระในการพิสูจน์ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 6 รับโอน รถยนต์จากจำเลยที่ 1 โดยรู้เท่าถึงข้อความจริงอันเป็นทางให้เจ้าหน้าที่ต้องเสียเปรียบ โจทก์จึงไม่อาจ ขอให้เพิกถอนการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 6 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่เพิกถอนการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่ โจทก์ฎีกาขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 3 กับจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 นั้น มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องมีสิทธิเช่นเดียวกับผู้โอนสิทธิเรียกร้องในการฟ้องขอเพิกถอนนิติกรรม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 จดทะเบียนในที่ดินโฉนดเลขที่ 827 แก่จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นบุตรนั้น เป็นการ ให้โดยเสนหาไม่มีค่าตอบแทน จำเลยที่ 1 เป็นผู้รู้ฝ่ายเดียวก็เพียงพอที่นางสาวกัญญานาถ ซึ่งเป็น เจ้าหนี้ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จะใช้สิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ได้ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 วรรคแรก ต่อมาเมื่อนางสาวกัญญานาถโอน สิทธิเรียกร้องให้แก่โจทก์และบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังจำเลยที่ 1 และที่ 2 แล้ว โจทก์ ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจึงยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ผู้เป็นลูกหนี้รวมทั้งยกขึ้นต่อสู้ บุคคลภายนอกได้ด้วยตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 306 วรรคแรก แม้โจทก์มิใช่เจ้าหนี้ของจำเลยที่ 1 ในขณะที่จำเลยที่ 1 จดทะเบียนยกที่ดินให้แก่จำเลยที่ 3 แต่เมื่อ โจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องมาแล้วย่อมมีฐานะเป็นเจ้าหนี้เช่นกัน จึงต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิของ เจ้าหนี้เช่นเดียวกับเจ้าหนี้เดิมที่โอนสิทธิเรียกร้อง บทบัญญัติตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 วรรคแรก ที่บัญญัติว่า "เจ้าหนี้ชอบที่จะร้องขอให้ ศาลเพิกถอนเสียได้ซึ่งนิติกรรมใด ๆ อันลูกหนี้ได้กระทำการตั้งรู้ว่าจะเป็นการให้เจ้าหนี้ เสียเปรียบ แต่ความข้อนี้ท่านมิให้ใช้บังคับ ถ้าปรากฏว่าในขณะที่ท่านนิติกรรมนั้น บุคคลซึ่งเป็นผู้ได้ ลางนอกแต่การนั้นมีรู้เท่าถึงข้อความจริงอันเป็นทางให้เจ้าหนี้ต้องเสียเปรียบนั้นด้วย แต่หาก กรณีเป็นการทำให้โดยเสนหา ท่านว่าเพียงแต่ลูกหนี้เป็นผู้รู้ฝ่ายเดียวเท่านั้นก็พอแล้วที่จะขอ เพิกถอนได้" นั้น เป็นบทบัญญัติที่มุ่งคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ผู้สุจริตมิให้ถูกลูกหนี้ที่ไม่สุจริต เอาเปรียบด้วยการโอนหรือยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินของตนให้ผู้อื่นอันเป็นทางให้เจ้าหนี้ต้อง

เสียเปรียบ โดยเฉพาะผลแห่งการเพิกถอนนิติกรรมที่ฉ้อฉลดังกล่าวทำให้ทรัพย์สินที่โอนไปนั้น กลับมาเป็นของลูกหนี้ตามเดิมเพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทุกคน มิใช่เพื่อประโยชน์แก่เจ้าหนี้ คนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ เจ้าหนี้ที่อาจใช้สิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 จึงไม่จำกัดเฉพาะเจ้าหนี้ในขณะที่ลูกหนี้ทำ นิติกรรมฉ้อฉลเท่านั้น แต่หมายรวมถึงเจ้าหนี้ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องด้วย มิฉะนั้นแล้วลูกหนี้ที่ไม่ สุจริตก็จะใช้อ้างเพื่อเอาเปรียบเจ้าหนี้ทุกคนได้เพียงเพราะมีการโอนสิทธิเรียกร้อง อันเป็นการใช้ กฎหมายที่ขัดต่อคุณธรรมของกฎหมาย จึงไม่ควรคุ้มครองลูกหนี้ที่ไม่สุจริต ดังนั้น โจทก์ผู้รับโอน สิทธิเรียกร้องจึงมีสิทธิเช่นเดียวกับผู้โอนสิทธิเรียกร้องในการฟ้องขอเพิกถอนนิติกรรมที่ฉ้อฉลตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้อง ขอให้เพิกถอนนิติกรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 เพียงเพราะโจทก์มิใช่ เจ้าหนี้จำเลยที่ 1 ในขณะที่จำเลยที่ 1 ทำนิติกรรมโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ให้แก่จำเลยที่ 3 ทั้งที่ โจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องแล้วจึงไม่ชอบ ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น แต่อย่างไรก็ดีแม้โจทก์ มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมที่ฉ้อฉลระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 3 ได้ แต่จำเลยที่ 3 ได้โอน ขยายที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ให้แก่จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ไปแล้ว คดีจึงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า กรณี มีเหตุให้เพิกถอนนิติกรรมที่จำเลยที่ 3 จดทะเบียนโอนขยายที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ให้แก่จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 หรือไม่ เมื่อโจทก์เป็นฝ่ายกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุเพื่อขอให้เพิกถอนการโอนที่ดิน โฉนดเลขที่ 827 จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ให้การปฏิเสธว่าจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 827 จากจำเลยที่ 3 โดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน โจทก์จึงมีภาระในการพิสูจน์ พยานโจทก์มีตัวโจทก์ เป็นพยานเพียงปากเดียวเบิกความว่า การกระทำของจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 เพื่อมิให้โจทก์สามารถ บังคับคดีได้ แต่เบิกความตอบคำถามค้านว่า ตนเองไม่ทราบจุดประสงค์ที่จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ซื้อ ที่ดินจากจำเลยที่ 3 เห็นว่า พยานโจทก์ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ซื้อที่ดินจากจำเลย ที่ 3 โดยไม่สุจริตอย่างไร ส่วนพยานจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 เบิกความทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 พุดคุยตกลงจะซื้อที่ดินเพื่อปลูกสร้างบ้านให้มารดา จำเลยที่ 9 เป็นคนไปเจรจาขอซื้อที่ดินจาก จำเลยที่ 3 ในราคา 1,250,000 บาท แต่ทำสัญญาซื้อขายตามราคาประเมิน 200,000 บาท จำเลยที่ 7 ซึ่งรับราชการอยู่ที่กรมส่งเสริมสหกรณ์ได้กู้ยืมเงิน 1,500,000 บาท จากสหกรณ์มาซื้อ ที่ดิน จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ตกลงร่วมกันชำระหนี้คนละ 500,000 บาท หลังจากซื้อที่ดินแล้ว ได้แบ่ง ที่ดินดังกล่าวเป็นโฉนด 3 แปลง อันเป็นการยืนยันว่าจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 ซื้อที่ดินจากจำเลยที่ 3 โดยสุจริต พยานจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 จึงมีน้ำหนักให้รับฟังดีกว่าพยานโจทก์ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 รับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 827 จากจำเลยที่ 3 โดยไม่สุจริต แม้โจทก์จะมีสิทธิฟ้อง ขอให้เพิกถอนนิติกรรมที่ฉ้อฉลระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 3 แต่ไม่อาจกระทบกระทั่งถึงสิทธิ ของจำเลยที่ 7 ถึงที่ 9 บุคคลภายนอกที่รับโอนที่ดินโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนได้ เมื่อสภาพ แห่งหนี้ไม่เปิดช่องให้เพิกถอนการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 827 ให้กลับไปเป็นของจำเลยที่ 1 ได้ การกระทำของจำเลยที่ 3 ดังกล่าว จึงทำให้เจ้าหนี้ผู้ถูกการฉ้อฉลไม่อาจบังคับชำระหนี้จากที่ดิน แปลงดังกล่าวได้ ย่อมทำให้เจ้าหนี้ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ที่ไม่อาจ บังคับชำระหนี้ตามคำพิพากษาจากที่ดินดังกล่าวได้ แต่เมื่อโจทก์มิได้ใช้สิทธิเรียกร้องจากจำเลยที่ 3 ในส่วนนี้ จึงไม่อาจกำหนดให้ได้เพราะเป็นการพิพากษาเกินคำขอ พิพากษาแก่เป็นว่า ให้ เพิกถอนนิติกรรมการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 35666 ระหว่างจำเลยที่ 1 ที่ 2 กับจำเลยที่ 3 ที่ 4 และ ระหว่างจำเลยที่ 3 ที่ 4 กับจำเลยที่ 5 เพื่อให้ที่ดินกลับไปเป็นของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้จำเลยที่ 1

ถึงที่ 5 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสามศาล โดยกำหนดค่าทนายความรวมเป็นเงิน 30,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีการะหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 6 ถึงที่ 9 ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

สมชาย อุดมศรีสำราญ · ทวีศักดิ์ อุนนาทรรัตนกุล · ฉัตรชัย ไทรโชต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3107/2568>